साब्रवीद्वणिजः सर्वान्सार्थवाहं च तं ततः ।
क्व नु यास्यति सार्थो ऽयमेतदाख्यातुमर्हसि ॥ ९९ ॥

सार्थवाह उवाच ।

सार्थो ऽयं चेदिराजस्य सुबाहोः सत्यदर्शिनः ।
क्षिप्रं जनपदं गत्वा लाभाय मनुजात्मजे ॥ १०० ॥

॥ इति नलोपाख्याने द्वादशो ऽध्यायः ॥

बृहदश्व उवाच ।

सा तच्छ्रुत्वानवद्याङ्गी सार्थवाहवचस्तदा ।
जगाम सह तेनैव सार्थेन पतिलालसा ॥ १ ॥
अथ काले बहुतिथे वने महति दारुणे ।
ददृशुस्तडागं रम्यं प्रभूतयवसेन्धनं ॥ २ ॥
बहुपुष्पफलोपेतं नानापक्षिनिषेवितं ।
निर्मलस्वादुसलिलं मनोहारि सुशीतलं ॥ ३ ॥
सुपरिश्रान्तवाहास्ते निवेशाय मनो दधुः ।
संमते सार्थवाहस्य विविशुर्वनमुत्तमं ॥ ४ ॥
उवास सार्थः स महान्वेलामासाद्य पश्चिमां ।
अथार्धरात्रसमये निःशब्दस्तिमिते तदा ॥ ५ ॥
सुप्ते सार्थे परिश्रान्ते हस्तियूथमुपागमत् ।
पानीयार्थं गिरिनदीं मदप्रस्रवणाविलां ॥ ६ ॥
ते तान्ग्राम्यगजान्दृष्ट्वा सर्वे वनगजास्तदा ।
समाद्रवन्त वेगेन जिघांसन्तो मदोत्कटाः ॥ ७ ॥